

EXPUNERE DE MOTIVE

Urmare a Rezoluției nr. 53/144 a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite – referitoare la *Declarația privind drepturile și responsabilitățile indivizilor, grupurilor și organizațiilor civile de a promova și proteja drepturile universal recunoscute și libertățile fundamentale ale omului*, a concluziilor formulate în cadrul Colocviului Consiliului Europei privind **„Protejarea și susținerea apărătorilor drepturilor omului”** - ce a avut loc între 13-14 noiembrie 2006, la Strasbourg, a Rezoluției Parlamentului European din 17 iunie 2010 referitoare la politicile UE în favoarea apărătorilor drepturilor omului (2009/2199(INI)), a unei lipse de reglementare în legislația românească, dar și a unei stări de ignorare a acestei categorii de specialiști de către guvernanți, președinție și instituțiile statului, dublată de o înțelegere greșită a noțiunii de societate civilă, de ORGANIZATII NEGUVERNAMENTALE, care desfășoară activități în domeniul apărării drepturilor omului, a modului de finanțare a acestor ORGANIZATII NEGUVERNAMENTALE, a gravelor disfuncționalități privind dreptul la informare al apărătorilor drepturilor omului, precum și multiplele agresiuni îndreptate împotriva acestora în cei 20 de ani de democrație postdecembristă, mergând până la împiedicarea efectivă a activității acestor militanți pentru drepturile omului, prin acte de poliție politică, finalizate cu arestări și condamnări inadmisibil de abuzive și total nelegale, făcute cu implicarea organelor statului de drept, se impune în mod imperios necesitatea adoptării unei legislații în acest domeniu extrem de important.

Ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Parlamentul European, prin Rezoluția sus-menționată „...își exprimă îngrijorarea cu privire la neaplicarea Orientărilor UE privind apărării drepturilor omului; insistă ca aceste orientări să fie implementate pe deplin și în mod corespunzător de toate delegațiile UE și ca toate acestea să elaboreze strategii locale de implementare înainte de finele anului 2010, sau în cazul în care astfel de strategii există deja, ca ele să fie revizuite până la aceeași dată; solicită ca lista acestor strategii locale să fie pusă la dispoziția Parlamentului European și publicată în Raportul anual al UE privind drepturile omului...”.

Astfel, devine imperios necesar ca statul român garanteze o protecție specială apărătorilor drepturilor omului, în împrejurări dificile, prin recunoașterea publică și vizibilitatea conferită acestora și activităților lor și să dezvolte prioritar o politică coordonată de emitere a vizelor în regim de urgență pentru apărătorii drepturilor omului și familiile lor din alte state - care solicită protecție statului român - pentru care regimurile speciale aplicate de Spania și Irlanda pot servi drept exemplu. Concomitent cu aceste vize în regim de urgență, apărătorilor drepturilor omului și familiilor lor trebuie să li se ofere, protecție și adăpost temporar în România, alocându-se resurse financiare și locuințe pentru adăpostirea acestora, precum și programe asociate activității în domeniul drepturilor omului, conferințiere în cadrul universităților românești de stat sau particulare, cursuri de limbă, etc.

În acest sens, se poate lua ca exemplu inițiativa orașelor-adăpost (a se vedea *Manualul elaborat de Înalțul Reprezentant pentru politică externă și de securitate*, cu privire la modul de înființare a unui oraș-adăpost pentru apărătorii drepturilor omului) promovat de președenția cehă a Uniunii Europene, precum și programul de protecție și adăpost implementat de Guvernul Spaniei, cu începere din 2008.

Având în vedere cele prezentate mai sus, supun dezbaterii Parlamentului următoarea propunere legislativă.

INITIATOR,

Nicolae Păun

**Deputat Partida Romilor "Pro-Europa" – Grupul Parlamentar al
Minorităților Naționale**